

Orwell—Hall—Peasley: Állatfarm

A történetnek is van története: az Indiában született angol regényíró, Orwell — aki fiatal korában hivatalában szolgált a gyarmatosítókat és később a spanyol polgárháborúban szerzett érdemeket magának és élményt — egy évig tarthatta íróasztalának fiókjában 1944-ben befejezett írását, az Állatfarmot. A háború utáni Anglia gondoskodott művének megjelenítéséről, könyve sikerének hullámai nemrégén érték el hazánkat. A kaposvári Csiky Gergely Színház magyarországi ősbemutatóra vállalkozva viszi színre a Hall által dramatizált színpadi művet Peasley zenéjével.

Tegnap délelőtt a főpróbára előtt beszélgettünk Ascher Tamással, a darab rendezőjével.

— Mennyiben más ősbemutatóra készülni, mint egy ismert darab előadására?

— Az Állatfarm Magyarországon számít ősbemutatónak, éppen ezért nincs összehasonlítási lehetőségekünk más előadásokkal. Nem érzek semmi külön-

séget ősbemutató és bemutató között. A klasszikusok esetében azonban valóban van egy olyan igény is, hogy megfeleljünk a közönség elvárásának. Az ősbemutató szándéka sem lehet más, mint hogy az előadás jó legyen.

— Orwell regénye a könyvpiacra siker. Megtud-e birkózni a színház az

olvasó fölmagasztosult élményével?

— A regény színpadi változatáért a dramaturg, Peter Hall felel, a zenés változat Peasley-nek köszönhető. A kitűnő angol zeneszerző megteremtette a darab pilléreit. Orwell regénye engem nem ragadott igazán magával. Kissé merevnek találok. Az előadás ezen igyekszik változtatni a fordító **Eörsi István** és a szereplők segítségével. Orwell ebben a művében a bolszevizmus természetrajzát tárja föl. Megpróbáltunk olyan életet teremteni a színpadon, amely kifejezi szándékunkat; a vezetők és a manipuláltak — vagy ahogy nálunk mondják, a csendes többség — kapcsolódását és helyzetét. A csendes többség tájékozatlan sorsának alakulásáról, felkészületlen a társadalmi változásokkal szemben, ám azt képzelem, hogy van bele szólása az események menetébe, a döntéshozatalba. Ezt a tragikomikumot próbálja kifejezni az előadás.

A színpadon — mint minden főpróbán — az utolsó „simítások” kemény munkája folyt tegnap délelőtt, illetve az esti órákban is még. A főszereplők sorra léptek színre a változó jelenetekben, Bezerédi Zoltán, Spindler Béla, Quintus Konrád, Helyey László, Molnár Piroska, Koltai Róbert, Pogány Judit és Csákyani Eszter.

Bemutató: pénteken este.

Horányi Barna
(Fotó: Csobod)

NELEMBŐL

emléklettél

gyar és egy egyetemés történelmi kérdés kapcsolódik. Most pedig eldől, hogy 1945-tel záródnak a tételék.

— Tanácsköztársaság, októberi forradalom?

— A decemberben kézhez kapott mintatételsorban nem szerepeltek, mint ahogy egyetlen marxizmusra vonatkozó tétel sem. Végül is a Tanácsköztársaság és a NOSZF bekerült a tételék közé, az utóbbi azonban nem. Erről az a véleményem, hogy a marxizmust, mint ideológiát, eszméramlatot, ha történelmileg el is járt fölötte az idő, ismerni kell.

— Mi a véleménye, illetve mi volt az értekezleten részt vevő szaktanácsadók véleménye a változásról?

— Ez a mostani tételsor igényesebb. Előnye, hogy egységes követelményszintet támaszt mind az állami, mind pedig az egyhá-

zi iskolákban. Az is igaz, hogy a tanárok tételválogatása túlzottan szubjektív volt, a rokonszenvesebb tételket kiemelték, míg a másikat esetleg méltánytalanul elhanyagolták. Tehát az új, központi tételsor szerintünk indokolt, de a többség nem értett egyet a késői kihirdetésével. Például a negyedik szakközépiskolásoknak év végéig csupán húsz történelemórájuk lesz, ennyi adott az igen nehéz 35 érettségi tételhez. De az is említést érdemel, hogy az idén végző diákok a hagyományos követelményeket tartalmazó könyvből tanultak, s most hirtelen vallami újat követelnek tőlük. S mindez akkor történik, amikor az érettségi szerepe, jelentősége csökken, ugyanis az érettségien elért jegyet nem számítják a felvételi átlagba.

— Mikor kerül a szaktanárok kezébe a központi tételsor?

— Február 13-ig ismeretemet a pedagógusokkal.

(Tamási)